

Miten käy Suomen työväenliikkeen?

*„Totuus täytyy kuitenkin sanoa julki
ennenkuin harhakäsitysten vallasta voi-
daan päästä.“*

Kirjoittaneet

V. Blomqvist

ent. sos.-dem. kansanedustaja

O. Piisinen

ent. sos.-dem. kansanedustaja

Vaasa, 27. 3. 18. — Jaetaan „Valkoisen Suomen” tilaajille

Vaasa, 1918. O.-Y. Kirjapaino A.-B.

Mennisyyden merkeissä.

Tällä tuskan ja toivottomuuden hetkellä, jonka ahdistuksessa isänmaamme elää ja jolloin mielialat ovat herkkiä vaappumaan suuntaan ja toiseen, tahdomme työväenliikkeen vanhoina toimihenkilöinä tuoda esille ajatuksemme muutamain vedoin.

Työväenliike sinänsä ei ole yksistään kiihoituksen tulos, kuten varsinkin nykyhetkellä ollaan kovin taipuisat väittämään ja uskomaankin, vaan on sillä syynsä ja oikeutuksensa, kuten millä tahansa tosioloihin perustuvalla yhteiskunnallis-taloudellisella ja sivistysliikkeellä. Kokonaan toinen on kysymys siitä, millä tavalla työväen asiaa ajetaan.

Mitenkä Suomessa sitä on ajettu, sen on määrännyt jotakuinkin yksinvaltiaasti »Työmies»-lehti. Ja koska sen taritsema henkinen ravinto on vielä jotakuinkin tuoreessa kokemuksessa myöskin rintaman tällä puolen kaikillekin piireille, on tarpeetonta ryhtyä sitä seikka-peräisemmin mieliin palauttamaan. Katkeruus lehden suuntaa kohtaan on aika-ajoin sosialistisessakin puolueessa ollut hyvinkin suuri, mutta lopuksi on kuitenkin aina käynyt niin, ettei kukaan yksilö enempää kuin koko puoluekaan ole sille mitään voinut. Sillä vaikka esim. Tampereen puoluekokous puolikymmentä vuotta sitten määräsi lehden puolueen pää-äänenkannattajana otettavaksi puolueen haltuun ja kontrollivaltaan, osasi »Työmiestä» johtava intrigöörikin lopultakin hoitaa

asiat niin, ettei päätöksen toteuttamisesta koskaan mitään tullut. »Työmiehen» omistaa osakeyhtiö, jonka osakkeita on kyllä ympäri maata, mutta heti kerrotun päätöksen jälkeen alettiin niitä vimmallalla myydä Helsingissä ja Uudellamaalla ja lehdessä nostettiin tavaton sota siitä, että puolueen revisionistit ja »porvarien käytyrit» tahtovat anastaa uusmaalaisen köyhälistön »piirilehden». Se säikähdytti ja auttoi. Koko puolue oli taas leikkipallo paavin, kardinaalien ja eunukkien käsissä.

Vaikka työväellä on ollut lehtiä ympäri maata, on uusmaalaisen »piirilehdellä» ollut joka tapauksessa määrävä asema, sillä jokainen puolueen jäsen, joka on jaksanut tilata ja lukea maaseutulehden ohella pääkaupungin lehteä, on tilannut »Työmiehen». (Porvarilehdethän ovat olleet paavilaisuuden kirouksen alaista henkistä myrkkyä.) Täten on se saattanut välittömästi vallita koko maata, sillä »Työmies» on pitänyt myöskin huolen »kurinalaisuudesta». Jokainen »Työmiehen» herrojen tarkoituksista poikkeava ajatussuunta on heti leimattu kerettäläisyydeksi, jokainen eroavan ajatuksen lausuja on heti saanut tuntea mitä merkitsee joutua siltasaarelaisuuden vihan esineeksi. Häntä on lyöty, syljetty ja poljettu sillä häikäilemättömyydellä, johon vaan »Työmiehen» häväistyskorkeakoulun käyneet riittävästi pystyvät. Täten on vuosien mittaan syntynyt puolueen sisällä terrorivalta, jota vastaan nousija on jo ennakkolta saanut olla täysin tietoinen seurauksista. Ja usein on tapahtunut matkoja canossaan suutelemaan tohveleita. Sitten taas on oltu hiljaa ja tunnusteltu tuulia.

Paavi itse on mahdollisimman salaperäinen. Ratkaisevassa käänteessä, kriittisimmällä hetkellä hän ei puhu, vaan piiloutuu, voidaksensa *jälkeenpäin* puhua ja olla

viisas, että päänsä ympärillä taas säilyisi erehtymättömyyden kunniagloria. Mitään vastuunalaisia julkisia tehtäviä ei hän ota ja jos annetaan, ei niitä täytä, että voisi istua arvostelijan ja tuomarin tuolilla. Syylliset aina löydetään, herrassosialisteiksi leimataan, työväen intohimoja kutkutellaan ja lokaryöppy vieritetään. Tämä on se resepti, joka on jo kymmenkunnan vuotta ollut sosialistisen puolueen painajainen ja kirous. Se on ajanut sen sellaisiin verkkoihin, joihin se lopulta on auttamattomasti sotkeutunut, jouduttuaan palvelemaan keinoja valitsemattomia tarkoituksia, joitten ajamisessa onneton ja harhaan viety työväki on tullut astinlaudaksi.

Vuosi sitten tapahtuneen vallankumouksen jälkeinen asiain kulku, jota tässä kirjoituksessa ei ole mahdollista tarkemmin kerrata, johti maamme irtautumiseen ikivanhasta vihollisestamme Venäjästä. Eduskunnan asettaman ja etupäässä maamme itsenäisyysmiehistä kokoonpannun porvarillisen hallituksen toimenpiteitten jälkeen tuli maamme valtakunnallinen riippumattomuus jo kansainvälisestikin tunnustetuksi. Työväki sai eduskunnasta erittäin pitkälle menneitä, kauaskantavia uudistulakeja, joitten hyötyä se jo osaksi nautti, osaksi olisi juuri päässyt nauttimaan. Hallitus perusti kansanvaltaisen järjestyksen toteutumisesta seuraavia uusia sosiaalisia virastoja ja asetti komiteoita suunnittelemaan uusia lakiesityksiä. Kaiken järjen ja totuuden nimessä täytyy sanoa, että työväen luokalla, jolla oli hallussaan melkein puolet parlamenttipaikoista, olisi ollut tilaisuus saavuttaa rauhallisen kehityksen tietä niin paljon uudistuksia kuin *itsenäiseltä* yhteiskunnallistaloudelliselta elä-mältämme olisi voitu vaatia. Mutta sepä ei kelvannutkaan Helsingin herroille. Kun puolue viime keväisten ja

-kesäisten vallattomuuksien ja epäjärjestysten tähden, joita vastaan kylläkin yksityisesti silloin tällöin kirjoitettiin, mutta joita ei puolueen johdon taholta riittävällä tarmolla torjuttu, kärsi pienemmän vaalitappion, muuttui puolueen ja eduskuntaryhmän suunta yhä enemmän väkivaltaiseksi. Yhdeksi vaikuttavaksi syyksi selitettiin porvariston menettely Kerenskin toimeenpanemassa häikäilemättömässä eduskunnan hajoittamisessa. Mutta puoluehan itse oli suostunut uusiin vaaleihin ja siis myöskin yhdeltäpuolen sitoutunut tyytymään sen tuloksiin, jotka, kuten sanottu, toivat pienen vaalitappion, mikä kuitenkin kansan mielialaa vastaavammalla politiikalla olisi ollut tilaisuus toiste korjata. Mutta sitä ei jaksettu odottaa, semminkin kun väkivaltaisuuden tielle vetivät puoluetta täällä olevan venäläisen sotaväen ja puolueeseen tulvehtineen, yhteiskunnan pohjimaisen aineksen hillittömät laumat. Tämän sakan veljeilystä kehkeytyi se onneton »kansainvälisyys», joka löi varjoon loputkin niistä kansallisuustunnon riekaleista, mitkä suomalainen työmies tänä käsitteitten sekaantumisen aikana ehkä oli jaksanut vielä omata. Työvälle pauhattiin, että kuten Venäjällä niin Suomessakin oli nyt käytävä aseitten avulla ottamaan käsiinsä kaikki valta ja voima, ollenkaan ottamatta varteen, että meidän olomme olivat jo pitkät ajat olleet kokonaan toiset kuin Venäjän niin hyvin sivistykseen kuin työväen valta-asemaankin nähden ja että eduskunnallisen toiminnan kautta ne yhä olivat nopeassa tahdissa muuttuneet ja muuttumassa työväen eduksi. Kaikki tällaiset äänet kuitenkin leimattiin »työväen vihollisten» ääniksi, joilla tahdotaan »pönkittää porvarisvaltaa» ja estää köyhälistön diktatuurin ja väkivaltaisen yhteiskunnallisen vallan-

kumouksen täytäntöönpanoa, lainkaan julkisesti punnitsematta mitä mahdollisuuksia kansallamme ja sen työväenluokalla nyt tämän mullistuksen toimeenpanoon olisi. Maamme oli kuitenkin pantava umpimähkään nälänhädän uhasta ja muusta ajankohdasta välittämättä väkivoimalla koekaniiniksi. Todistettavasti uhattiin jo tätä vastaan nousseita oman puolueenkin henkilöitä ankarasti. Työväkeä asetettiin ryssäin aseilla ja rahjalaisen asekaupat luistivat hyvin. Eräiltä paikoin maata narrattiin työväeltä aseitten hinnaksi viimeisetkin pennit. Ryssäläis- ja kuligaanimellastusten vastapainoksi perustettiin suojelus- ja turvallisuuskuntiin, joihin eräissä paikoin maata liittyi ja niitten johtoonkin ryhtyi sosiaalistejakin, ei nyt enää yksikään sosialisti saanut kuulua, sillä umpimähkään julistettiin, että nämä »lahtarikaartit» olivat *alunalkaenkin* ja kaikkialla perustetut työväen päitten varalta. Sentähden oli työväen niistä heti erotettava ja perustettava omat luokkakaartit, joitten asestamisesta ryssät pitivät riittävän huolen. Ja kohta näkyivät seuraukset: aseelliset rystöt, suunnattoman lukuiset murhat, rankaisuretket ja — lopuksi täydellinen kansalaissota, minkä johtoon — sensijaan että jo ammoin olisi tehty täysi pesäero puolueen ja punakaartin välillä — asettuikin sosialidemokraattisen puolueen johto ja osa eduskuntaryhmää. Tähän loppusysäykseen saatiin aihe eduskunnan päätöksestä palauttaa järjestys maahan. Täten siis julistettiin faktillisesti vallananastuskapina *kansan eduskuntaa vastaan*. Sen kai luultiin onnistuvan sitäkin varmemmin, kun tätä ennen oli nälänhädän uhallakin pyydetty venäläistä sotaväkeä jäämään maahan, tietenkin punakaartin selkärankana taistelemaan Suomen kansalaisia vastaan.

Mutta se ei onnistunut niin helposti kuin luultiin. Eduskunta tosin saatiin hajalle, Hallitus ajetuksi pois pääkaupungista ja tilalle uusi valta, joka toisin palkoin maata on tahrattu hirveästi kansalaisverellä. Nyt etsitään syytä tähän kauheaan verileikkiin. »Porvaristo oli asestautunut työväkeä vastaan», huudetaan yhä kapinahallituksen äänenkannattajissa, mutta samalla kertaa ilkuetaan, että »lahtarien armeijaa on yhä vieläkin vaivannut aseitten puute». Mikä pysyikön pitkään tosiasiana, sillä punakaartihan puoluejohdon käskystä »etsi» pois nekin vähäiset aseet, mitkä itsekullakin sattuiivat olemaan. Ja suurelta osaltaan punakaartilaissozialismin huuto porvarien asestautumisesta on valmistanut heidän oman tuhonsa. Heidän agitatorinen uskottelunsa oli syöpyynyt niin syvälle ryssäin ja punakaartilaisien itsensä mieliin, että taistelun alkaessa he näkivät seipäässäkin kiväärin ja oman valhepelkonsa säilyttämänä antoivat seipäillä asestetuille joukoille omat aseensa. Näin kului aikaa ja asema muuttui, niin että he huutamastaan »lahtariasestautumisesta» ovat nyt saaneet tositekemisen. Nyt jo niitetään myrskyä.

Kaiken todennäköisyyden mukaan on se myrsky jo yltenyt niin voimakkaaksi, ettei sen lopputuloksiaakaan ole enää vaikea arvata. Punakaartilaissoialismin kohtalo on määrätty, sitä ei enää kukaan voine auttaa. Kansan innostus tällä puolen taistelulinjaa näet on järjestyksen palauttamiseen suuri ja Hallituksen joukkojen ylivoima ilmoitetaan olevan ehdoton, varsinkin sen jälkeen kun punakaartilaisuuden vankin tuki, Leninin hallitus on siirtynyt Sisä-Venäjäälle ja rauhanehdoissaan sitoutunut vetämään sotajoukkonsa pois

Suomesta, jonka ehdon täyttämistä Saksan sotajoukot sanotaan tulleen tehokkaasti kontrolleeraamaan.

Helsingin kapinahallitus onkin jo oikeastaan, mikäli tietoomme on tullut, tunnustanut todellisen asiain-tilan, lähettämällä asiamiehensä ilmoittamaan Saksan sotajoukkojen edustajille ehtonsa välitystä varten. Ja mikä se ehto on, sitä kai työmiehet, jotka tähän surkeuteen ovat joutuneet, olisivat halukkaat tietämään. Älkää hämmästykö, vaikei se enää sisälläkään enempiä kuin nuo Suomen Hallituksen tietoon saatetut oraakelimaiset sanat: »että taataan kansan vapaus». Tällainenko todellakin paljaaksi kynittynä se pulleaksi pöyhistetty anka, jolla saatettiin työväki vuodattamaan oman kansan verta? Kuka on sitten ennen tätä sotaa uhannut kansalaisten vapautta? Eivätkö myöskin ne, jotka venäläisten sotajoukkojen kanssa yli puoli vuotta ovat harjottaneet ja sallineet terrorin temmellystä, jo ennen verilöylyjä kiduttaneet kansalaisia vankiloissa ja lopuksi päästäneet maan perikadon partaalle! Eikö lopultakin juuri eduskunnan järjestyksenpalauttamispäätös tarkoittanut tehdä loppua tästä anarkiasta, kansalaisten vapauden riistämisestä? Miksi ei silloin puhuttu »kansan vapauden takaamisesta» rauhan tietä ja laskettu aseita? Silloin olisi sillä ollut toisella kaiku ja tulos, joka olisi kirouksen sijasta siunauksen kantanut. Nyt käsitetään se toisella taholla peiteteksi tunnustukseksi siitä, että peli joka alkuaan, lieneepä miksi tahansa tarkoitettu, on nyt auttamattomasti hävitty. Vieläkö viikunalehti voi peittää aseman, mihin on jouduttu!

Tulevaisuuden ääriviivoja.

Totta on — ja tosiasia on aina aikanaan tunnus-tettava —, että tämän ajan perästä uhkaa ehkä hyvinkin ankara taantumus useilla aloilla. Merkit ja enteet siihen ovat jo kovin selvät, toisin paikoin maata taantumuk-sellisten mielialojen virtaukset verrattain väkevät. Jos ne harrastukset pääsevät määrääviksi, on työväki saapa kokea nykyistäkin tuntuvammin mikä oli tämän kaiken tulos. Mutta meidän on viimeiseen asti toivominen, että niin ei tule käymään ja että lujan järjestysvallan luomisen tarpeellisuuteen, joka on tulevaisen, itsenäisen yhteiskuntakehityksemme ensimmäinen ehto, ei tule sisällymään epäterveitä ja kansallista kaukonäköisyyttä puuttuvia tarkoituksia. Siitä on punakaartilaisuudesta erillään säilyneen ja parantuneen työkansan ja edistysmie-lisen parempiosaisen kansanaineksen käytävä aikanaan huolta pitämään. Eikä se, mikäli tämän kirjoittajille on välittömästi vakuutettu, ole myöskään nykyisen Hallituksen tarkoitus. Sillä olemme tätä asiaa nimenomaan Hallituksen jäseniltä tiedustelleet ja meidät on suoras-taan valtuutettu ilmoittamaan, että aatteellisten mielipiteit-ten tähden ei hiuskarvaakaan saa katketa kenenkään päästä, ellei hän ole suoranaiseen kansalaissotaan osal-liseksi käynyt. Ja me toivomme, etteivät myöskään yhteiskunnallisen reaktionin harrastukset pääse kansan-vapauttamme runtelemaan ja mieliä myrkyttämään. Sillä ainoastaan omantunnon ja ajatuksen vapauden ja kansalaisten tasaväkisten oikeuksien tunnustamisen poh-jalta on nouseva Uusi Suomi, kohoava tehtävästään tie-toinen Kalevan kansa, jota ei saastuta veljesvaino, vaan

jonka keskuuteen lain ja järjestyksen pyhyys ja kotien rauha palautetaan, itsekunkin oikeus taataan ja kaikki kasvaa kansan terveistä sydänjuurista. Kansan kaikkivaltainen tahto siis säätäköön tulevaisen kehityksemme raja-viivat ja merkkipylyvää; silloin niitä eivät kykene kaata-maan vieraat viirit, eivät vierittämään itäiset irjut tai tuulispäät.

Tältä *kansallisen tietoisuuden pohjalta* nousee siis myöskin Suomen uusi, kehitykseen ja terveeseen edistykseen perustautuva työväenliike, jonka mahdollisuudet etsikkoaikana raunioiksi lyötiin. Tulkoon se tueksi työläisille, kohottajaksi kansansa vähäväkisille oikean ja arvovaltaisen valistuksen saattajaksi pimeydessä vaeltaville. Älköön enää, tämän sodan selvittyä, viha maastamme viljaa viekö, vaan peratkaamme korvet kotikeitahiksi, suot leipälainehiksi, vainoaukeat viljavainioiksi. Silloin on kukkiva Suomi, revontulten ja runotarten kotimaa, jossa elää kärsimyksissä karaistunut, haavoistaan terveeksi tullut Pohjolan kansa. Mutta tähän me emme pysty emmekä tule koskaan pystymään etuoikeutettuina tai sorrettiina kansanluokkina, vaan *kansana*, joka ei halveksi heimoansa enempää ylhäältä kuin alhaaltakaan päin, eikä lähde ryhmissä kulkemaan vieraitten taluttajain liukkaita polkuja.

Mutta nyt voidaan sanoa: miten on köyhälistön kansainvälisyyden laita, josta tähän asti on niin paljon puhuttu; yritättekö kaataa kokonaan yhden niistä kulkimaväestöistä, joilla kansainvälinen sosialismi on seissut? Emme, eikä se ole oikein ja vielä vähemmän tarpeellista. Mutta köyhälistö on tajuttava suuremmin ja laajemmin, kuten kansa suuremmin luokkaa, ihmiskunta suuremmin kansaa. Köyhälistöllä on kansainvälisyyden

tarve, kuten se tarve on kansoillakin. Ihmisiä ja koko ihmiskuntaa yhdistävät yhteiset suuret harrastukset ja edut, niin myöskin erinäisiä kansanluokkia, ammattikuntia ja piirejä. Yhteisten kysymysten määrä voi olla suuri paljous; voi olla myöskin yhteinen suuri päämäärä, jonka eteen toimitaan. Mutta niinkuin toinen ihminen ei voi olla formaattisesti toisensa lainen, niin ei toinen perhe voi olla toisensa lainen, ei myöskään kansa eikä luokka. Meidän on päästävä yksipuolisesta käsityksestä, joka sisältää mallitetun systeemin kansainvälisyydessä. Maapallon eri asteilla eletään erilaisissa olosuhteissa ja erilaisilla sivistystasoilla. Eikä kansainvälinen sosialismikaan ole koskaan tahtonut kieltää kansallisuutta, päinvastoin se on aina ilmaissut tahtonsa taistella juuri pienten kansojen oikeuksien ja rajojen puolesta kielen ja sivistyksen perusteella. Että meillä on monessa tapauksessa tämäkin käsite osittain väärennetty ja yksipuolisesti julistettu »työmiehen isänmaattomuutta», on enemmän kuin surullinen tosiasia, jossa vihdoinkin täytyy syntyä käsitteitten selvennys. Ne, jotka eivät koskaan ole tahtoneetkaan vakiintua hyödylliseen työhön, vaan leveissä lahkeissaan mittailevat katuja, ovat todellakin sellaisia »maailmankansalaisia», kansansa surunlapsia ja työtätekevän kansan painajaisia, joilla ei pitäisi olla oikeutta edelläkävijöinä puhua työväen asioista ja määrätä sen kohtaloita. Mutta todellisella työmiehellä, olkoon hän tehtaalainen, torppari, mäkitupalainen tai mikä tahansa, on tässä maassa isänmaa, jossa hän tahtoo elää, sukuaan jatkaa ja jälkeläisiään hoitaa. Hän on kansalainen, joka on myöskin kansalaisen oikeuksien ja isänmaan suomiin etuihin oikeutettu: pääsemään kykynsä ja lahjo-

jensa mukaan yhdenarvoisesti toisten yhteiskunnalle hyödyllisen työn tekijäin kanssa.

Koko maailmansodan ajan on saatu nähdä, miten kunkin maan työväenliike on itse määrännyt mitä se tekee ja mitä tekemättä jättää. Se on ollut kovaa koulua kansallisten etujen pohjalla. On nähty mitä tekee maailman ensimmäinen, nim. Saksan sosialidemokratia: vaikka se säilyttääkin ehdottoman itsenäisyytensä maansa porvarillisiin puolueisiin nähden ja usein antaa kirvota arvostelevalle sanansa ja tuomionsa, ei se kuitenkaan ole tähänasti myynyt kansallisia etujansa eräänlaisen kansainvälisyyden hinnasta, vaan noudattamansa politiikan kautta, yhdessä Saksan liberaalisen puolueen kanssa, on voinut — Saksan asioita koko sodan ajan välittömästi seuranneitten asiantuntijain varmojen tietojen mukaan — vaikuttaa usein määräävästi koko Saksan sotapolitiikkaan. Sen maan sosialidemokratia on siis noudattanut positiivista ohjelmaa sodassakin ja kerta toisensa jälkeen myöntänyt määrärahoja, kun kerran se *el kyennyt sotaa estämään*. Ja sama ilmiö, joka meitä suomalaisia sodan alussa hämmästytti, on sitten esiintynyt muuallakin.

Sotaa käypien maitten työläiset janoovat rauhaa ja työskentelevät rauhan aatteen sekä sisäisten uudistusten saavuttamiseksi. Saksassa sodan aikana saavutetun äänioikeusuudistuksen merkityksestä lausuivatkin aikanaan sikäläisen sosialidemokratian merkkihenkilöi, että se saavutus sisältää enemmän kuin mitä työväki on tai olisi voinut aseellisilla kapinoilla saavuttaa. Heidän rauhan- ja uudistusohjelmansa ei siis ole kernaasti pannut vaaraan etuja, joitten menettäminen tuhoaisi heidät kansoina ja saattaisi vieraan imperialismiin holhontaan.

Yhtä vähän on Ruotsin sosialidemokratian bolshevisti-aineskaan — siitä huolimatta mitä heidän edustajansa lienevätkään luvanneet Helsingin kansanvaltuuskunnalle — lähtenyt tänne tappelemaan vaan sentähden, että ovat läheisessä yhteydessä ja hengenheimolaisuudessa Helsingin hallituksen kanssa. Eipä edes Leninin hallitus, jonka sanotaankin käskeneen alkamaan kapinan Suomessa, tiukan tullen kovin pitkälle uhrannut oman komisaarivaltansa alaisen maan etuja Suomen kapinan hyväksi, vaan Saksan rauhanehtojen mukaan suostui täältä vetämään sotaväkensä Venäjälle. Neikin olivat lopulta sikäli kansallisia ja jättivät Suomen punakaartilaisvallan käymään taisteluaan, jossa ainoastaan venäläisiä »vapaaehtoisia» lienee enää mukana. Tämän sodan seurauksena on jo tuhoutunut ja tuhoutuu mittaamaton määrä ei ainoastaan kansallisomaisuuttamme ja ihmishenkiä, vaan myöskin suurelta osaltaan sen työn tulokset, joilla on tarkoitettu nostaa työväenluokka aineelliseen ja henkiseen hyvinvointiin, ja jossa nyt useat kirvelevin mielin näkevät kaatuvan sen, jonka eteen ovat kuluttaneet parhaat miehuutensa vuodet. Tässä on nyt Siltasaaren bolshevikiherrain politiikan tulos ja lahja Suomen työväelle; sen he asettamalla kaikki yhden kortin varaan ovat seikkailupolitiikallaan aikaansaaneet.

Se on todellakin mieltä masentava, sydäntä kouristava tulos, mutta sitä, kaiken sen jälkeen mitä on tahtunut, ollaan voimattamat enää auttamaan. Totuus täytyy kuitenkin sanoa julki ennenkuin harhakäsitysten vallasta voidaan päästä. Ja katsomme velvollisuudeksemme käsityksemme ja omantuntomme mukaan sanoa myöskin sen, että jokainen päivä, jolla jatketaan tätä

verenvuodatusta, valmistaa sitä verisemmän lopputilin ja luopi sitä vanhemman maaperän tulevaisuuden taantumukselle, josta edellä on ollut puhetta. Sillä mitä sitkeämmin Hallituksen joukkojen täytyy taistella ja mitä suurempia uhreja se kysyy maalta, sitä helpommin joutuvat taantumuksellisten mielialojen valtaan nekin, jotka eivät sitä vielä olisi. Tämä on psykologinen välttämättömyys, jota ei sitten enää voida estää. Ajatelkaa sentähden, työläiset, asian vakavuutta ja jälkeentulevaistennekin etua, koska kerran voiton mahdollisuksiakaan ei näy olevan olemassa. Tämän veljesvainon jälkeen pitäisi teidän voida nostaa uusi työväenliike, joka ei vaihda esikoisoikeuttaan vieraisiin pistimiin, vaan joka johtaa elinvoimansa kansallisesta maaperästä, kasvaen kaunista viljaa. Tahdotteko helpottaa sitä, vai sallitteko senkin mahdollisuudet tuhoutua hämärään tulevaisuuteen. Jos ette tahdo, lopettakaa vihollisuudet ja ryhtykää rauhan töihin!

Tämän kirjoituksen olemme tahtoneet saada tunnetuksi työläisille, joitten kanssa olemme toimineet parikymmentä vuotta, sentähden, että luulemme työläisiltä puuttuvan oikeaa tietoa oloista rintaman tällä puolen. Täysin vapaina henkilökohtaisista harrastuksista tahdomme siis ainoastaan kehoittaa työväkeä ajattelemaan asioita vielä yhdennellätoista hetkellä ja *päättämään itse vapaasti mitä tekevät tai ovat tekemättä*. Me puolestamme olemme nyt tehneet mitä olemme katsoeet enää voivamme tässä asiassa tehdä. Historia tuomitkoon mikä on oikein ja mikä on väärin.

Aavistamme kyllä, että meitä tullaan leimaamaan työväen luokkataistelun häviön avustamisesta, mutta kun meillä on jo enemminkin ollut aavistus siitä, että se häviö tulee vaikka ei tällaista kirjoitusta koskaan synnyisikään, ei tämäkään pelko ole meihin voinut vaikuttaa. Sillä nyt on kysymys enää vaan siitä, voidaanko yltymään uhkaava verenvuodatus vähentää ja pelastaa työväelle niitä tulevaisuuden toimintamahdollisuuksia, jotka myöhemmin voivat kokonaan mennä. Ja loppu jääköön Suomen työväen ja todellista sosialidemokratiaa harrastavien muiden kansan aineiden omaksi asiaksi.

*Työläinen, kun olet tämän lukenut, anna
naapurisikin lukea!*
